

Arrest

nr. 194 907 van 13 november 2017
in de zaak RvV X IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 juli 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. GASPART, die *loco* advocaat C. VAN CUTSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, geboren te K. op [...]1984.

Verzoeker verklaarde op 16 februari 2017 het Rijk te zijn binnengekomen.

Op 24 maart 2017 diende verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in.

Op 5 april 2017 werd verzoeker gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken in het licht van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van

een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III Verordening).

Op 4 mei 2017 richtte de gemachtigde een overnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten.

Gelet op het feit dat de Italiaanse autoriteiten niet binnen de door artikel 22, § 1 van de Dublin III Verordening gestelde termijn antwoordden, werd op 5 juli 2017 kennis gegeven van het tacit agreement (stilzwijgend akkoord).

Op 11 juli 2017 aanvaardden de Italiaanse autoriteiten alsnog uitdrukkelijk de overname van verzoeker, dit in toepassing van artikel 12.4 van de Dublin III Verordening.

Op 24 juli 2017 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten:

naam : H.

voornaam : R.

geboortedatum : [...]1984

geboorteplaats : K.

nationaliteit : Ghana

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(4) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die Ghanees staatsburger van Haoussa afkomst verklaart te zijn, werd op 16.03.2017 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 24.03.2017 asiel in België. Betrokkene was niet in het bezit van enige persoonlijke – of identiteitsdocumenten. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat betrokkene in het bezit werd gesteld van een visum in Italiaanse vertegenwoordiging door de Italiaanse ambassade te Accra (Ghana). Dit visum was geldig voor een verblijf van 10 dagen met geldigheidsperiode van 14.11.2016 tot 08.12.2016.

Op 05.04.2017 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielprocedure in België. Hierin bevestigde hij het feit dat hij met gebruik van een paspoort en een visum in Italiaanse vertegenwoordiging naar Italië en het grondgebied van de lidstaten reisde. Echter kon deze verklaring niet verder geverifieerd worden aan de hand van het paspoort van betrokkene, het desbetreffende visum of eventuele binnenkomst – en vertrekstempels vermits betrokkene deze niet kon voorleggen op het moment van zijn gehoor in België. Betrokkene verklaarde hieromtrent dat zijn paspoort door zijn smokkelaar werd afgenomen na zijn aankomst in Italië. Betreffende zijn concrete reisroute tot in Italië verklaarde betrokkene op 15.11.2016 vertrokken te zijn vanuit Ghana en stelde hij eerst per vliegtuig naar Italië te zijn gereisd, met gebruik van het hierboven aangetoonde visum in Italiaanse vertegenwoordiging, via een transit in en voor hem onbekend land. Betrokkene verklaarde op 15.11.2016 gearriveerd te zijn in Italië en hij verklaarde 2 tot 3 maanden in Italië te hebben verbleven in een hotel op een voor hem onbekende plaats. Vervolgens reisde betrokkene per trein verder door naar België. Hij verklaarde op 15.02.2017 gearriveerd te zijn in België en betrokkene vroeg asiel in België op 24.03.2017.

Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot in België asiel te vragen omdat dit zo geregeld was tussen zijn smokkelaar en zijn oom. Betreffende een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene niet te hebben geweten dat hij ook in Italië asiel kon vragen en stelde hij, indien hij dit wel had geweten, in Italië asiel had

gevraagd. Verder verklaarde betrokkene nu echter niet meer naar Italië te willen terugkeren maar bracht hij desbetreffend geen specifieke reden aan.

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

Op 04.05.2017 werd er voor betrokkene een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22 van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22 de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 05.07.2017 werden de Italiaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Vervolgens stemden de Italiaanse autoriteiten op d.d. 11.07.2017 in met de overname van betrokkene met toepassing van artikel 12 van Verordening 604/2013.

In een schriftelijke tussenkomst van de advocate van betrokkene d.d. 08.06.2017 worden onze diensten gewezen op de medische gezondheidssituatie van betrokkene. De advocate van betrokkene stelt dat betrokkene aan hepatitis B lijdt waarvoor hij tevens ook in behandeling is en er worden desbetreffend ook verscheidene medische attesten aangebracht. Daarnaast wordt er in dit verband ook verwezen naar de bijzonder precare levensomstandigheden voor asielzoekers in Italië. Verder verwijst de advocate van betrokkene ook naar het via de steun van de Europese Unie geïnstalleerde relocatieprogramma voor asielzoekers die via Italië het grondgebied van de lidstaten binnen reisden. Verder wordt ook benadrukt dat de migratiedruk in Italië blijft bestaan en zelfs nog verhoogd is en wordt er ook verwezen naar verscheidene rechtspraak desbetreffend. Op basis van deze elementen worden onze diensten dan ook verzocht om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in

zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Zo merken we op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde in België asiel te vragen omdat dit zo geregeld was tussen zijn smokkelaar en zijn oom. Verder verklaarde betrokkene niet meer te willen terugkeren naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 maar bracht hij desbetreffend geen verdere specifieke redenen aan. We merken desbetreffend op dat deze specifieke verklaringen te kaderen vallen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat en we wensen desbetreffend nogmaals te benadrukken dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld.

Betreffende een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene verder ook dat hij niet wist dat hij ook in Italië asiel kon vragen. We merken hieromtrent op dat de Italiaanse autoriteiten instemden met de overname van betrokkene met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 wat impliceert dat betrokkene na overdracht aan Italië de mogelijkheid zal hebben om een asielaanvraag in te dienen indien hij dat wenst. Dit verzoek zal door de Italiaanse instanties onderzocht worden en de betrokkene zal dan ook niet verwijderd worden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. Dit betekent ook dat de asielmotieven van betrokkene individueel en objectief onderzocht zullen worden door de Italiaanse autoriteiten op basis van de geldende internationale regelgeving desbetreffend. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Verder benadrukken we betreffende de toegang tot de asielprocedure in Italië dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Zo verwijzen we onder meer naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië ("Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure", pagina 40).

We wensen verder ook te benadrukken dat Italië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt en daarbij ook de mensenrechten respecteert. Dit impliceert daarbij ook dat Italië verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek onderwerpt en het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Indien verder zou worden opgemerkt dat betrokkene na overdracht aan Italië niet zal worden toegelaten tot de materiële opvangvoorzieningen merken we op dat het Italiaanse Decreet 142/2015 van 18 augustus 2015 in de omzetting van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor opvang van verzoekers om internationale bescherming ('de opvangrichtlijn') voorziet. Artikel 3 van deze Richtlijn bepaalt zeer duidelijk dat de richtlijn van toepassing is op "alle onderdanen van derde landen en staatlozen die een verzoek om internationale bescherming op het grondgebied indienen, inclusief aan de grens, in de territoriale wateren of in de transitzones, van een lidstaat indienen voor zover zij als verzoeker op het grondgebied mogen verblijven, alsmede op de gezinsleden, indien zij overeenkomstig het nationale recht onder dit verzoek om internationale bescherming vallen". Dit betekent dan ook dat indien betrokkene besluit om na overdracht een asielaanvraag in te dienen bij de Italiaanse autoriteiten recht zal hebben op en toegang zal hebben tot de materiële opvangvoorzieningen in het kader van zijn asielaanvraag.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor in België jeuk te hebben over zijn ganse lichaam en hij stelde dat er desbetreffend ook reeds een bloedafname gedaan werd in het opvangcentrum waar hij verblijft. In de schriftelijke tussenkomst van de advocate van betrokkene wordt er desbetreffend uitgebreid verder verwezen naar de medische gezondheidssituatie van betrokkene. De advocate van betrokkene benadrukte in dit verband dat betrokkene aan hepatitis B lijdt waarvoor hij tevens ook behandeld wordt. Deze gezondheidsproblemen van betrokkene worden ook verder aangetoond aan de hand van een bijgevoegd medisch attest en verder wordt er benadrukt dat betrokkene op 15.06.2017 nog een afspraak had voor een medische consultatie desbetreffend. We wensen betreffende de gezondheidssituatie van betrokkene op te merken dat de aangebrachte medische attesten aantonen dat betrokkene inderdaad aan hepatitis B lijdt en in behandeling is voor deze aandoening maar dat er nergens melding wordt gemaakt dat betrokkene omwille van zijn gezondheidssituatie niet in staat zou zijn om te reizen. Verder werd dergelijk medisch attest ook niet aangebracht na de medische consultatie van betrokkene d.d. 15.06.2017. De elementen in het administratief dossier van betrokkene betreffende zijn gezondheidssituatie geven daarbij dan ook geen aanleiding om te besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat betrokkene door overdracht aan Italië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder verwijzen we desbetreffend ook naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg, zowel juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 79-81).

Verder wensen we betreffende de gezondheidssituatie van betrokkene ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende zijn gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat in zijn geval de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien en dat zijn medische behandeling zal worden verder gezet. Verder verwijzen we in dit verband ook naar recente rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië). Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017), dat ook wordt aangehaald door de advocate van betrokkene, op dat hierin gesteld wordt dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest tevens ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van die asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat in dat verband moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat bovenstaande doet besluiten dat er in het geval van betrokkene geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand bij overdracht aan Italië en dat er in de vorm van het "common health certificate" voorzien wordt in de nodige voorzorgsmaatregelen.

Indien er verder verwezen zou worden naar het arrest van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland, waarin gesteld wordt dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid, merken we desbetreffend op dat dit arrest inderdaad stelt dat een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kan betekenen. We benadrukken echter dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen, niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1984 geboren alleenstaande man. We benadrukken hierbij ook nogmaals dat betrokkene tot op heden geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen of dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen en dat redenen van

gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er wordt door de betrokkene dan ook niet aannemelijk gemaakt dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen en garanties betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

De advocate van betrokkene stelt in haar schriftelijke tussenkomst verder ook dat de levensomstandigheden voor asielzoekers in Italië bijzonder precair zijn. Desbetreffend merken we op het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM ook hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde hierin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Zo merken we op dat recente informatie erop wijst dat gestaag wordt gewerkt aan een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk in Italië. Uit het AIDA-rapport blijkt dat asielzoekers na de eerstelijnsvoorzieningen doorstromen naar de tweedelijnsopvang, in het zogenaamde PRAR-netwerk. Het betreft hier kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen. In deze opvangvoorzieningen worden meer en betere diensten aangeboden en het mogelijke probleem van overbevolking situeert zich niet op dit niveau. Betrokkene maakt daarbij ook niet concreet aannemelijk dat hij niet op een redelijke tijdspanne zou kunnen doorstromen naar een SPRAR-centrum. Daarenboven kunnen geenszins concrete elementen worden aangehaald die erop wijzen dat in de CAS-centra, in CARA- of SPRAR-centra in hun algemeenheid en verscheidenheid, zich daadwerkelijk onmenselijke toestanden zouden voordoen die de grondrechten van betrokkene zouden aantasten. Zo wordt in het AIDA-rapport gesteld: "nevertheless, it must be pointed out that the material conditions also vary from one centre to another depending on the size, the effective number of asylum seekers hosted compared to the actual capacity of the centre, and the level and quality of the services provided by the body managing each centre" (p. 73).

We merken verder ook op dat het geactualiseerde AIDA-rapport meldt dat de tijdelijke bijkomende opvangcapaciteit, die met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) was opgericht met het oog op de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn. Het rapport meldt dat aan Italië overgedragen personen, die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuren (pagina 64). Het AIDA-rapport belicht dan ook de inspanningen van de Italiaanse instanties om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten (pagina 60).

Zo blijkt uit het AIDA-rapport dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen zogenaamde eerste lijnsopvang, enerzijds, en zogenaamde tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (CARA, CDA en CPSA). De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot asielzoekers kunnen doorstromen naar de tweede lijnsopvang, het SPRAR-netwerk. Daarnaast zijn er ook nog de noodopvangvoorzieningen (zogenaamde CAS), waarvan uit het SHF rapport van 2016 blijkt dat Dublinterugkeerders meestal hierin worden opgevangen. Daarnaast blijkt uit het AIDA-rapport dat Dublin-terugkeerders eens zij aankomen op de luchthavens, worden bijgestaan door een specifieke NGO en ze verwezen worden naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Verder blijkt uit het AIDA-rapport ook dat de mogelijkheid bestaat om asielzoekers financiële middelen toe te kennen om zelf tijdelijk in hun huisvesting te voorzien. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat betrokkene aan zijn lot zal worden overgelaten bij zijn aankomst in Italië.

Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" –Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de

auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat de lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we er ook op dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15). Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country.

This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italyplans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>). Dit toont alvast ook aan dat er door de Italiaanse overheid tal van inspanningen geleverd worden om het hoofd te bieden aan voormelde tekortkomingen en Italië heeft dan ook de nodige praktische maatregelen genomen om te garanderen dat de regelgeving daadwerkelijk geïmplementeerd wordt op het terrein. Het staat derhalve buiten kijf dat Italië de nodige inspanningen levert om in opvang te voorzien. In dit verband wensen we ook te verwijzen naar het feit dat de advocate van betrokkene in

haar schriftelijke tussenkomst tevens ook aanhaalt dat de migratiedruk in Italië nog verhoogd is. Hieromtrent merken we op dat bewering dat het aantal vluchtelingen fors is toegenomen en dat de migratiedruk in Italië nog verhoogd is, niet volstaat om aan te tonen dat betrokkene in Italië geen asielaanvraag zou kunnen indienen en dat hij hierbij niet de vereiste opvang zou verkrijgen. Een instroom van immigranten betekent tevens ook niet automatisch dat al deze personen een asielaanvraag indienen in Italië en effectief moeten worden opgevangen daar.

In dit verband verwijst de advocate van betrokkene ook expliciet naar het feit dat de Italiaanse instanties niet in staat zouden zijn om aan hun verplichtingen betreffende de omstandigheden van opvang en behandeling van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen te voldoen op basis van het feit dat er door de Europese Commissie verscheidene maatregelen betreffende relocatie werden ingesteld. We benadrukken hierbij dat het door de Europese Unie opgesteld relocatieprogramma los staat van de bepalingen van Verordening 604/2013 en niet ingesteld zijn om de Italiaanse autoriteiten via Europese solidariteit te ondersteunen om onder meer de uitdagingen betreffende opvang en behandeling van de massale instroom van asielzoekers en kandidaatvluchtelingen aan te pakken. Het feit dat Italië onderwerp is van een relocatieprogramma doet ons dan ook niet besluiten dat er systemische tekortkomingen zijn betreffende de omstandigheden van opvang en van behandeling in Italië.

Verder wensen we ook te verwijzen naar een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) dat verwijst naar specifieke omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich uitsluitend focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaatvluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits hij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Uit de beschrijving van wat de hotspots zijn en wat de bedoeling er achter is vanuit de Europese Unie, blijkt zeer duidelijk dat deze hotspots niet bedoeld zijn voor Dublin-terugkeerders. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van

schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielpcedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. We benadrukken verder ook dat betrokkene tijdens zijn gehoor geen melding maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo maakte betrokkene tijdens zijn gehoor geen melding van specifieke redenen waarom hij niet wenst terug te keren naar Italië.

Concluderend wensen we dan ook te benadrukken dat specifieke en actuele bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen omwille van de massale en continue toestroom van vluchtelingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Dat er zich in individuele gevallen problemen kunnen voordoen, doet derhalve geen afbreuk aan het gegeven dat Italië grote inspanningen doet, dat er verschillende opvangmogelijkheden zijn en dat deze stelselmatig worden uitgebreid. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer ook naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy – over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum – Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt dan ook besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17 van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12 van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in het enig middel de schending aan van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), van artikel 3.2, alinea 1 en artikel 12 van de Dublin III Verordening, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), van de artikelen 1, 4 en 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest), van de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 1319, 1320, 1321 en 1322

van het Burgerlijk Wetboek en van de bewijskracht van de voorgelegde stukken ("la foi due aux actes"). Verzoeker voert eveneens een manifeste appreciatiefout aan.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

"EN CE QUE la décision attaquée est motivée par les éléments suivants :

- *La partie requérante s'oppose à son transfert en Italie sans donner de raison spécifique ;*
- *La partie requérante ne dispose d'aucun membre de la famille en Belgique ou dans un autre Etat membre ;*
- *L'avocat de la partie requérante a transmis un courrier relatif à la situation médicale de la partie requérante accompagné d'attestation médicale qui est mise en lien avec la situation précaire des demandeurs d'asile en Italie ;*
- *Un éloignement vers un pays participant au système mis en place par le Règlement Dublin III peut soulever une question au regard de l'article 3 de la CEDH : il faut pour en juger tenir compte des informations générales disponibles quant au pays de destination ainsi que des circonstances propres de la personne, le traitement redouté devant atteindre un certain niveau de gravité ;*
- *il ressort de l'arrêt du 21.12.2001 de la Cour de Justice de l'Union Européenne (CJUE) dans les affaires C-411/10 et C-493/10 que le système Dublin III repose sur la confiance mutuelle que les droits de l'homme sont respectés dans tous les États liés par ce règlement ;*
- *Le règlement Dublin III implique que les demandeurs d'asile n'ont pas le libre choix du pays responsable du traitement de leur demande d'asile;*
- *cependant, ce principe de confiance mutuelle n'exclut pas qu'un transfert emporte un risque de traitement inhumain et dégradant contraire à l'article 3 de la CEDH ou l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union Européenne (la Charte). Il revient à l'État qui envisage un transfert d'examiner si le transfert envisagé emporte" ce risque et aux requérants d'indiquer pour quelles raisons un transfert emporte ce risque ;*
- *l'afflux de demandeurs d'asile constitue un défi pour les États membres mais cela ne permet pas aux demandeurs de choisir l'État responsable du traitement de leur demande d'asile ;*
- *Les informations sur l'Italie indiquent que les personnes qui y sont transférées sur base du Règlement Dublin y ont accès à la procédure d'asile ;*
- *L'Italie a adhéré à la Convention de Genève de 1951 et à la Convention Européenne des Droits de l'homme et on peut considérer qu'elle respecte l'interdiction de refoulement ce qui signifie qu'elle respecte le principe de non-refoulement et les droits de l'homme ce qui implique que les demandes d'asile y sont examinées individuellement et que rien ne permette de penser qu'elle ne respecte pas les normes minimales relatives à la procédure d'asile telles qu'elles découlent des directives 2011/95 et 2013/32 ;*
- *Il ressort de la législation italienne que les demandeurs d'asile y ont droit à l'accueil ;*
- *Le demandeur souffre d'une hépatite B pour laquelle il est soigné en Belgique mais rien n'indique que cela l'empêche de voyager et il n'y a pas d'indication contraire ni de raisons de croire qu'il serait, en raison de son état de santé soumis à des traitements inhumains et dégradants en cas de transfert en Italie étant donné que les demandeurs d'asile y ont accès en théorie et en pratique aux soins de santé, comme il ressort du rapport AIDA ;*
- *L'article 32 du Règlement Dublin l'état membre transférant fournit des informations relatives à l'état de santé de la personne à transférer vers l'Etat membre de destination en vue de pouvoir assurer la délivrance de soins immédiatement après transfert et les informations requises seront fournies à l'Italie en cas de transfert et rien n'indique que l'État de destination ne prendra pas en charge les besoins spécifiques de la partie requérante ;*
- *Selon la jurisprudence récente de la Cour EDH le transfert de personnes seules, y compris avec des besoins médicaux, ne constitue pas une violation de l'article 3 de la CEDH ;*
- *Les circonstances du requérant diffèrent de celles de l'affaire Tarakhel qui concernait une famille avec des enfants mineurs d'âge et le demandeur n'a pas établi qu'il a des besoins spécifiques justifiant que des garanties individuelles soient demandées à l'Italie en termes d'accès à l'accueil ou aux soins médicaux ;*
- *La situation italienne n'est pas comparable à la situation grecque et ne connaît pas de déficiences systémiques ;*
- *L'Italie fournit des efforts pour étendre la capacité d'accueil dans les SPRAR et les autres systèmes d'accueil ne présentent pas des conditions de vie inhumaines ou dégradantes ;*
- *les centres spécifiques pour les personnes transférées sur base du Règlement Dublin ne sont plus opérationnels depuis juin 2015 mais les personnes transférées ont accès aux structures d'accueil ordinaires et les autorités italiennes fournissent des efforts pour augmenter leur capacité d'accueil ;*

- *Il ressort des informations récentes que les demandeurs d'asile ont accès à un accueil de première ligne puis de deuxième ligne en Italie et qu'ils sont orientés par des ONG lors de leur arrivée en Italie ;*
- *le rapport SFH (OSAR) concerne la situation à Rome et Milan qui ne peut être généralisé à l'ensemble du territoire italien ;*
- *les auteurs font valoir que l'Italie ne remplit pas ses obligations internationales mais la partie adverse estime ne pas devoir suivre cette conclusion, les problèmes relevés par els auteurs du rapport ne suffisant pas à établir l'existence de défaillances systémiques ;*
- *La partie adverse est d'avis que ce rapport ne permet pas de conclure que les personnes transférées vers l'Italie n'y auraient pas accès à la procédure d'asile ou seraient exclues de l'accueil;*
- *Au contraire, l'Italie continue à fournir des efforts pour étendre la capacité d'accueil ;*
- *Le fait que la pression migratoire ait encore augmenté ne permet pas de démontrer que le requérant n'aurait pas accès à la procédure d'asile ou à l'accueil ;*
- *le programme de relocalisation n'a pas pour objectif de dispenser les États Membres du respect du Règlement Dublin III ;*
- *le rapport d'Amnesty International est consacré à la situation dans les Hot-Spots et ne concernent pas la situation de la partie requérante qui ne sera pas hébergée dans un Hot-Spot ;*
- *Il n'est donc pas probable que la partie requérante sera soumise à un traitement contraire à l'article 3 de la CEDH ou 4 de la Charte en cas de transfert en Italie ;*

ALORS QUE l'article 3 de la CEDH dispose que « Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants » ;

Que cette disposition consacre l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime (jurisprudence constante: voir p.ex. Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 218) ;

Que les exigences de l'article 3 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83) ;

Que la Cour EDH a déjà considéré que Téloignement d'un étranger par un État membre peut soulever un problème au regard de l'article 3 de la CEDH, et donc engager la responsabilité d'un Etat contractant au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire qu'il courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumise à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH ;

Que dans ces conditions, l'article 3 de la CEDH implique l'obligation de ne pas éloigner la personne en question vers ce pays (voir : Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 75, et les arrêts auxquels il est fait référence ; Cour EDH 26 avril 2005, Muslij Turquie, § 66) ;

Qu'afin d'apprécier s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante encourt un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH, il y a lieu de se conformer aux indications données par la Cour EDH ;

Que, à cet égard, la Cour EDH a jugé que, pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de la partie requérante dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans ce pays et des circonstances propres au cas de la partie requérante (voir: Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 78 ; Cour EDH 28 février 2008, Saadi/Italie, §§ 128-129 ; Cour EDH 30 octobre 1991, Vilvarajah et autres/Royaume-Uni, § 108 in fine) ; Que, en ce qui concerne l'examen de la situation générale dans un pays, la Cour EDH attache souvent de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'organisations internationales indépendantes (voir p.ex. : Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, §§ 347 et 348; Cour EDH 5 juillet 2005, Saïd/Tays Bas, § 54 ; Cour EDH 26 avril 2005, Müslim/Turquie, § 67 ; Cour EDH 15 novembre 1996, Chah al/ Royaume-Uni, §§ 99 et 100) ;

Qu'il faut tout d'abord relever que, si la seule invocation de rapports internationaux ne suffit pas à établir la violation de l'article 3 CEDH en cas de transfert vers l'Italie, il n'en demeure pas moins que, conformément à l'arrêt Chahal c. Royaume-Uni de la Cour européenne des droits de l'homme du 15 novembre 1996 (§96), à l'arrêt Jabari c. Turquie du 11 juillet 2000 de la même Cour (§39) et à l'arrêt Shamayev c. Géorgie et Russie du 12 avril 2005 de cette même Cour (§448), confrontée à un risque de

violation de cet article, l'autorité administrative a un devoir de se livrer à un examen aussi minutieux et attentif que possible des données en sa possession et qui pourraient induire un risque de violation de l'article 3 CEDH en cas d'expulsion d'un demandeur d'asile hors de son territoire ;

Qu'en ce qui concerne l'examen des circonstances propres au cas de la partie requérante, la Cour EDH a jugé que le risque invoqué présente un caractère individualisé dès lors qu'il s'avère suffisamment concret et probable (voir Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 359 in fine) ;

Que cette jurisprudence est confirmée par Votre Conseil de manière constante (voy. par exemple, CCE, arrêt n°137.696 du 30 janvier 2015, n°132.090 du 24 octobre 2014, n°138.950 du 22 février 2015, ou encore 144.400 du 28 avril 2015) ;

Que, enfin, la Cour EDH, se basant sur l'appartenance des demandeurs d'asile à une catégorie vulnérable de personnes (Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, §251), a déduit de la législation européenne l'existence d'obligations positives, telles que celle de fournir un logement et des conditions matérielles décentes aux demandeurs d'asile (Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, §250) ;

Que dans ces circonstances, le fait de vivre dans le dénuement sans pouvoir faire face à ses besoins élémentaires peut constituer une violation de l'article 3 de la CEDH (Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 254) et une obligation positive peut peser sur les États signataires de remédier à cette situation et d'empêcher qu'elle ne se produise (Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, §263).

Que le devoir de motivation formelle qui s'impose à la partie adverse oblige celle-ci, en vertu des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, à prendre une décision en tenant compte de tous les éléments du dossier, dont la motivation n'entre pas en contradiction avec le contenu même du dossier administratif et apporte une réponse aux arguments de la partie requérante ;

Que ce devoir oblige également la partie adverse à faire apparaître de façon claire et non équivoque son raisonnement afin de permettre au destinataire de le comprendre, de le contester et de permettre à la juridiction compétente d'exercer son contrôle à ce sujet ;

Que dans le cadre du contrôle de légalité, ce contrôle doit permettre de vérifier si l'autorité administrative n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle n'a pas donné des dits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui procède d'une erreur manifeste d'appréciation ;

Que le principe général de bonne administration, selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause oblige l'administration à un exercice effectif de son pouvoir d'appréciation duquel découle une obligation de minutie et de soin en telle sorte qu'aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer ;

Que ce principe, qui correspond à un principe de prudence et de minutie, oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce (arrêt CE, n° 221.713 du 12 décembre 2012) ;

Que, compte tenu de la situation préoccupante et évolutive en Italie, l'examen des dossiers dans lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement Dublin III doit se faire avec grande prudence, ce qui implique l'exigence d'un examen rigoureux, complet et actualisé des informations sur lesquelles se fonde l'Office des étrangers pour prendre une décision ;

Que par ailleurs, en raison d'arrivées massives de migrants aux frontières européennes, à partir du printemps 2015, l'Union européenne a pris deux décisions : la décision(UE) 2015/1601 du Conseil du 22 septembre 2015 instituant des mesures provisoires en matière de protection internationale au profit de l'Italie et de la Grèce et la décision (UE) 2015/1523 du Conseil du 14 septembre 2015 instituant des mesures provisoires en matière de protection internationale au profit de l'Italie et de la Grèce ;

Qu'en application de ces décisions, il a été prévu de relocaliser pas moins de 120.000 demandeurs d'asile depuis la Grèce et l'Italie, compte tenu de l'impossibilité pour ces pays de faire face à l'afflux massif de migrants sur leur territoire ;

Que ces décisions, prises au niveau européen, attestent du fait que l'Italie ne parvient pas, sans faire appel à la solidarité des autres États membres, à faire face à ses obligations en termes d'accueil des demandeurs d'asile et des réfugiés ;

Que l'annexe II de la communication de la Commission au parlement européen, au Conseil européen et au Conseil sur le sixième rapport sur la relocalisation et la réinstallation du 28 septembre 2016 (COM(2016) 480 final), met en évidence que seules 1196 personnes ont été effectivement relocalisées depuis l'Italie sur un objectif chiffré à près de 35.000 personnes ;

Qu'il est donc évident que ces mesures prises en septembre 2015 ne sont actuellement toujours pas suivies d'effet et qu'elles n'ont pas permis de diminuer la pression migratoire pesant sur l'Italie ;

Qu'il ressort en effet de ce même document que les arrivées ont été très nombreuses en Italie ces derniers mois : 52 652 migrants/candidats à l'asile ont posé pied en territoire italien entre le 12 juillet 2016 et septembre 2016, soit en l'espace de deux mois ;

Qu'en octobre 2016, l'organisation Amnesty International a également dénoncé la situation des migrants en Italie ;

Que ce rapport met en exergue non seulement les failles de la procédure d'asile à protéger les personnes qui ont besoin d'une protection mais aussi les abus commis par les autorités italiennes dans l'exercice du contrôle migratoire ;

Que l'ensemble de ces informations tend à démontrer qu'en réalité, depuis décembre 2015, date du rapport AIDA sur lequel la partie adverse fonde principalement son argumentation, la situation s'est encore dégradée ;

Que, dans un arrêt n°147.792 du 16.06.2015, le Conseil du contentieux des étrangers a annulé, au fond, une décision de refus de séjour (annexe 2Gquater) délivrée dans le cadre d'une procédure « Dublin- Italie » pour un homme seul, célibataire, sans enfant, sans profil particulièrement vulnérable ;

Que, dans cet arrêt, qui doit, mutatis mutandis, être appliqué à la partie requérante en l'espèce, le Conseil du contentieux des étrangers avait souligné que, le risque de traitement in humain et dégradant des demandeurs d'asile en Italie étant réel, l'examen des dossiers dans lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement Dublin III doit se faire avec grande prudence, ce qui implique l'exigence d'un examen rigoureux, complet et actualisé des informations sur lesquelles se fonde l'Office des étrangers pour prendre une décision ;

Que l'évolution de la situation mise en exergue plus haut ne permet pas d'arriver aujourd'hui à une autre conclusion ;

Que l'obligation d'examen minutieux et attentif des données en sa possession par l'administration qui doit être effectué lorsqu'un transfert vers l'Italie est envisagée, s'oppose à toute lecture partielle ou trompeuse des rapports internationaux qui sont à sa disposition ;

Que dans la décision attaquée, la partie adverse se contente de se référer, de manière très générale et non précise, à certains passages du rapport AIDA2 et OSAR3 (SFH en allemand — Organisation suisse d'aide aux réfugiés) pour affirmer que la partie requérante sera probablement accueillie, à son arrivée en Italie ;

Que le rapport OSAR est consacré à la situation de l'accueil en Italie, en particulier de celles et ceux de retour en Italie dans le cadre de Dublin ;

Que ce document est donc non seulement récent mais également particulièrement pertinent pour la situation de la partie requérante ;

Que ce document et les constats qui y sont faits doivent faire partie intégrante de l'examen rigoureux à charge de la partie adverse et être pris en considération pour l'examen de la situation générale en Italie ; Ce rapport fait état de nombreuses carences et conclut à l'existence de déficiences systémiques et cela malgré l'augmentation du nombre de places (voir p. 79) ;

Que la partie adverse expose dans une pétition de principe qu'elle ne peut adhérer à cette conclusion sans expliquer les motifs pour lesquels elle estime que les conclusions et constats faits dans ces rapports ne permettent pas de conclure à l'existence de déficiences systémiques ;

Qu'il s'agit là ni plus ni moins d'une violation de l'obligation de motivation adéquate des actes administratifs et d'une violation de la foi due au rapport OSAR ;

Que, en effet, la partie adverse ne peut à la fois se baser sur certains passages du rapport OSAR qui « l'arrangent » pour asseoir sa motivation, tout en affirmant sans autre forme de procès ne pas pouvoir se rallier aux conclusions des experts ayant rédigé ce rapport, avec pour seule explication que « We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons indien niet wordt gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal » ;

Que, s'il est exact que Votre Conseil ne doit et ne peut se substituer à l'appréciation de la partie adverse, il doit tout de même contrôler le respect par cette dernière de la foi due aux documents versés au dossier administratif et de ses obligations de motivation formelle et matérielle ;

Que, en l'espèce, le fait, pour la partie adverse, d'affirmer ne pas accepter de suivre la conclusion du rapport OS AU en affirmant que cette conclusion ne peut être tirée des sources utilisées par les auteurs du rapport, et sans aucunement apporter d'autres sources pertinentes de son côté, ne relève en rien de son pouvoir d'appréciation, mais relève bien d'une violation de la foi due au rapport OSAR ;

Que, en effet, si la partie adverse apportait ne fut-ce qu'un début d'explication à son refus de considérer sérieusement les conclusions du rapport OSAR, en apportant par exemple une contre-expertise scientifique sérieuse, on pourrait alors parler de « pouvoir d'appréciation » ;

Que tel n'est pas le cas en l'espèce, l'État belge ne motivant aucunement en quoi il estime devoir s'écarter des conclusions du rapport OSAR ;

Que la partie adverse a, dès lors, bien violé la foi due au rapport OSAR joint au dossier administratif et que la décision attaquée doit être annulée pour ce motif ;

Que les mêmes observations peuvent être faites quant à la lecture partielle du rapport AIDA ;

Que la motivation de la décision contestée s'appuie donc sur une lecture partielle du rapport de l'OSAR et est également en contradiction avec le contenu du dossier administratif ;

Que par ailleurs, la motivation est elle-même contradictoire en ce que, d'une part, la partie adverse sur base du rapport OSAR que les personnes transférées sur base du Règlement Dublin sont généralement accueillies dans les centres d'urgence et, d'autre part, la partie adverse considère que ce rapport indique que l'Italie ne remplit pas ses obligations en ce qui concerne l'accueil des demandeurs d'asile mais qu'il n'adhère pas à cette analyse ;

Que la motivation adoptée ne permet donc pas de comprendre quelle est l'analyse qui est fait par la partie adverse du contenu de ce rapport ;

Qu'il n'est par ailleurs pas possible d'adopter des interprétations diamétralement contradictoires d'un même rapport et que dans ce cas la partie adverse fait nécessairement mentir ce document dans une des interprétations qu'elle retient, ce qui constitue à nouveau une violation de la foi due à ce rapport ;

Qu'il prévaut en Italie clairement un problème structurel d'accueil des demandeurs d'asile : le nombre de places étant très insuffisant, nombreux d'entre eux sont à la rue ;

Que les informations actualisées mettent également en évidence que les problèmes d'hébergement sont encore plus aigus pour les demandeurs d'asile qui font l'objet d'un transfert Dublin, ce qui est le cas de la partie requérante ;

Que, même si l'Italie tente de prendre des mesures pour améliorer la situation, les problèmes se développent de manière exponentielle : en effet, l'afflux de migrants en Italie est loin de diminuer et les autorités n'ont pas la capacité d'y faire face ;

Que le fait que l'Italie tente de faire face ne permet pas d'écarter tout risque de violation de l'article 3 de la CEDH, ce droit étant absolu son respect doit être assuré même lorsque sa violation ne découle pas d'une volonté des autorités italiennes mais d'une situation de force majeure ;

Que toutes ces informations démontrent qu'il y a de sérieuses raisons de croire qu'il existe en Italie des défaillances systémiques dans la procédure d'asile et les conditions d'accueil des demandeurs, qui entraînent un risque de traitement inhumain ou dégradant au sens de l'article 4 de la Charte et de l'article 3 de la CEDH ;

Que dans ces conditions, l'article 3.2 du Règlement Dublin III fait interdiction à la Belgique d'y transférer la partie requérante ;

Que la décision attaquée viole donc cette disposition ;

Que les arguments tirés d'une lecture très partielle d'informations et, dès lors, du défaut de motivation formelle et adéquate, se vérifient à la lecture du dossier administratif et des pièces jointes à la requête dont la partie adverse avait ou aurait du avoir connaissance ;

Que, pour toutes ces raisons, la partie adverse n'a pas examiné avec soin et minutie les conséquences d'un transfert de la partie requérante en Italie, violant ainsi le principe général de bonne administration en ce qu'il se décline en une obligation de soin, de minutie, et une obligation de prendre une décision en tenant compte de tous les éléments du dossier ;

Qu'il ressort clairement de toutes ces analyses que, en l'espèce, le moyen est sérieux et qu'il faut procéder à la suspension de la décision attaquée ;

Que par ailleurs, l'Office des étrangers renvoie vers l'existence de centres d'accueil spécifiques destinés aux personnes transférées sur base du Règlement Dublin III et poursuit en estimant que même si ceux-ci n'existaient plus les personnes ont accès aux structures d'accueil normales pour demandeurs d'asile ;

Qu'à cet égard il y a lieu de relever tout d'abord que Votre Conseil a déjà jugé que la seule référence à l'existence de ces centres spécifiques pour personnes transférées en Italie ne permettait pas de faire l'impasse sur le fait que ceux-ci ne permettent pas de faire face à l'afflux de personnes transférées et que les problèmes de capacité d'accueil restent entiers (CCE, arrêt 148 253 du 22 juin 2015, p. 17) ;

Qu'ensuite, Votre Conseil a également souligné le caractère temporaire de ces centres d'accueil qui ressort du rapport AIDA lui-même, et que rien ne permet de vérifier qu'ils ont été prolongés après juin 2015 (CCE, arrêt n° 169 039 du 3 juin 2016, p. 33) ;

Que, au contraire, dans son rapport d'août 2016 (pièce 3, p. 27), l'OSAR précise que ces projets n'ont pas été prolongés depuis l'été 2015 ;

Que si ce rapport précise également que d'autres projets devraient être mis en oeuvre en août 2016, rien ne permet de constater que ceux-ci ont effectivement été mis en place ;

Qu'en raison du caractère évolutif et préoccupant de la situation italienne il y a pourtant lieu de procéder à un examen prudent impliquant à tout le moins un examen complet, rigoureux et actualisé des informations ;

Qu'il est contraire à un tel examen prudent, rigoureux, complet et actualisé de motiver une décision en fonction de projets d'accueil en Italie qui ont pris fin il y a plus d'un an et que cela tend à démontrer au contraire que la situation italienne n'a été examinée que de façon superficielle sur base d'informations pouvant à tout le moins être qualifiées de datées ;

Que le 9 février 2017 le Danish Refugee Council et le Swiss Refugee Council ont publié un rapport conjoint sur l'accueil des personnes vulnérables transférées en Italie ;

Que ce rapport qui fait le suivi de familles transférées en Italie est sans appel :

« None of the applicants monitored by the DKMJP had access to SPRAR centers upon arrival in Italy.

On the contrary, the applicants experienced that it was very arbitrary how they were received by the Italian authorities. » (pièce 4, p. 22)

Traduction libre : aucun des candidats suivis par le DRMP n'a eu accès aux centres SPRAR lors de leur arrivée en Italie. Au contraire, les applicant ont expérimenté que la manière avec laquelle ils ont été accueilli par les autorités italiennes était très arbitraire « It seems to be arbitrary or at least unpredictable which kind of assistance applicants transferred under the Dublin Régulation will receive from the Italian authorities. » (pièce 4, p. 23)

Traduction libre : Il semble que le type d'assistance offerte par les autorités italiennes aux les demandeurs transférés sur base du règlement Dublin III soit arbitraire, ou à tout le moins imprévisible.

Qu'il faut considérer que la partie requérante présente une vulnérabilité aggravée du fait de son état de santé qu'il a démontré et qui n'est pas remis en cause par la partie adverse, et qu'il a des besoins spécifiques à cet égard ;

Qu'il ressort du rapport AIDA sur lequel s'appuie la partie adverse qu'il n'y a aucune attention spécifique octroyée aux besoins spécifiques des personnes transférées en Italie (voir la page 81 et suivantes du rapport AIDA joint au dossier par la partie adverse) ;

Que la seule description par la partie adverse du dispositif d'échange d'information médicale mis en place par l'article 32 du Règlement Dublin III ne suffit pas pour conclure que les besoins médicaux pourront être pris en charge et seront pris en considération en présence d'informations tendant à démontrer que ces besoins sont ignorés par les autorités italiennes et qu'aucun accueil n'est fourni à l'arrivée en Italie ;

Que le Représentant spécial du secrétaire Général du Conseil de l'Europe pour les migrations et les réfugiés a publié le 9 mars 2017 un rapport sur la visite qu'il a effectué en Italie du 16 au 21 octobre 2016 (pièce 5) ;

Que dans ce rapport il y précise que le nombre d'arrivants en Italie a eu une incidence sur la nature de l'hébergement et des services offerts ainsi que sur les conditions d'accueil et que cette situation pose potentiellement problème au titre des articles 3 et 8 de la CEDH (pièce 5, p. 3) ;

Qu'il signale également que les difficultés d'accès aux procédures d'asile, conjuguées aux difficultés dans l'accueil pourraient poser un problème au regard de l'article 3 CEDH (pièce 5, p. 8) ;

Qu'il souligne également que la lenteur du programme de relocalisation fait peser une pression supplémentaire sur le système d'accueil italien (pièce 5, p. 9) ;

Qu'il indique qu'aucune des personnes rapatriées dans le cadre du règlement Dublin ne bénéficie des services d'accueil et qu'ils se retrouvent à vivre dans la rue ou les camps de transit (pièce 5, p. 9) ;

Que contrairement à ce qui est soutenu par la partie adverse dans sa décision, il convient donc bel et bien de conclure à l'existence d'un risque réel de violation de l'article 3 de la CEDH et de l'article 4 de la Charte en cas de transfert de la partie requérante vers l'Italie et que ce risque a été insuffisamment instruit, certainement compte tenu des besoins spécifiques d'ordre médical que présente le requérant ;

Que la partie adverse se contente en effet de présenter le fonctionnement théorique du système d'accueil et d'asile italien sans tenir compte des informations indiquant qu'en pratique celui-ci ne permet ni l'accès à la procédure d'asile, ni à une structure d'accueil ni même aux soins médicaux ;

Que les informations présentées ci-dessus et dont les sources sont joints à la requête indiquent qu'il y a une grande différence entre la théorie et la pratique ;

Que par ailleurs, il semble que même l'accès aux soins de santé ne soit pas effectif en pratique (voir pièce 6) et qu'il ressort très clairement que cet aspect de la situation en Italie, combinée aux besoins en termes de soins de santé du requérant n'a pas été suffisamment instruit ni suffisamment pris en compte par la partie adverse qui s'est contentée d'une analyse in abstracto de la législation italienne sans examiner dans quelle mesure le requérant pourra, dans la pratique, recevoir les soins de santé requis par son état de santé en cas de transfert vers l'Italie ;

Qu'il ressort des informations à disposition que le risque de violation de l'article 3 de la CEDH et de l'article 4 de la Charte est donc réel et probable et qu'il a été insuffisamment instruit par la partie adverse et qu'il y a lieu d'annuler la décision attaquée ;

*Qu'à tout le moins, la partie adverse n'a pas suffisamment instruit ce dossier et n'a pas, alors que ce risque est probable, dissipé tout doute quant à sa réalisation en cas de renvoi ;
Qu'il convient donc d'annuler la décision attaquée."*

Verzoeker voert onder meer de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*" Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Wanneer lidstaten de Dublin III Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, § 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, § 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 251).

Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een terugkeer van verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99 (c)).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III Verordening deel van uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uit gegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

In een arrest van 16 februari 2017 heeft het Hof van Justitie in een zaak die een Dublin-overdracht als voorwerp had en waarin het Hof van Justitie zelf heeft gewezen op de synergie van de verplichtingen die voortvloeien uit het EVRM, het Handvest, de Dublin III Verordening en de Opvangrichtlijn, geoordeeld dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

Wat betreft de algemene situatie in Italië, kan verzoeker niet gevolgd worden dat de opvangsituatie of asielprocedure op die wijze systeemfouten vertoont, dat moet worden aangenomen dat de overdracht van om het even welke verzoeker van internationale bescherming een reëel risico inhoudt op vervolging of een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Dit standpunt werd keer op keer herhaald in de rechtspraak van het EHRM (EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland, § 114; EHRM 13 januari 2015, A.M.E./Nederland; EHRM 30 juni 2015, A.S./Zwitserland; EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. t. Zwitserland en Italië, § 33). Ter zitting erkent verzoeker dit overigens.

Echter dient *in casu* vastgesteld te worden dat verzoeker uitvoerig terugkomt op het feit dat hij lijdt aan hepatitis B. Hij wijst erop dat er *in casu* sprake is van een verzwaarde kwetsbaarheid omwille van zijn gezondheidstoestand, hetgeen niet door de gemachtigde wordt in vraag gesteld en dat hij specifieke noden heeft in dat opzicht. Volgens verzoeker blijkt uit het AIDA-rapport, waarop de gemachtigde zich steunt, dat er geen specifieke aandacht zou worden besteed aan de specifieke noden van overgedragen personen naar Italië en dat de beschrijving van de gemachtigde van het bepaalde in artikel 32 van de

Dublin III Verordening niet volstaat om te besluiten dat de medische noden zullen ten laste worden genomen en in overweging zullen genomen worden nu er informatie voorligt dat deze noden worden genegeerd door de Italiaanse autoriteiten en dat geen opvang wordt voorzien bij aankomst in Italië. Verzoeker verwijst onder meer naar een rapport van de Swiss Refugee Council (ook gekend als SFH of OSAR) en van het Danish Refugee Council van 9 februari 2017 aangaande de opvang van kwetsbare personen die worden overgedragen aan Italië. Uit dit rapport zou onder meer blijken dat het soort bijstand dat wordt geboden door de Italiaanse autoriteiten aan de Dublin-terugkeerders arbitrair is, minstens onvoorzienbaar. Verzoeker vervolgt dat de gemachtigde genoegdoening neemt met te verwijzen naar het theoretisch functioneren van het opvangsysteem, zonder rekening te houden met de informatie waaruit blijkt dat de toegang tot medisch zorgen niet gegarandeerd is. Verzoeker concludeert dat het onderzoek naar de specifieke behoeften op vlak van gezondheidszorg van verzoeker niet voldoende is gebeurd en beperkt werd tot een *in abstracto* onderzoek zonder te onderzoeken in welke mate de verzoeker de gezondheidszorgen die vereist zijn, zal ontvangen in geval van overdracht naar Italië. Er zou een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest zijn, minstens werd dit onvoldoende onderzocht door de gemachtigde. De Raad stelt dus vooreerst vast dat, anders dan wat de verwerende partij in de nota beweert, niet kan gevolgd worden dat *“in het verzoekschrift [...] met niet één woord [wordt] gerept over de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.”*

Uit het arrest Tarakhel, waarop de gemachtigde zich steunt, blijkt dat het Hof er in § 115 inderdaad uitdrukkelijk op wijst dat ook al kan de algemene situatie van de opvangsituatie in Italië op zich geen belemmering zijn voor alle verwijderingen van asielzoekers naar dat land, desalniettemin uit de data en informatie blijkt dat ernstige twijfel rijst aangaande de capaciteiten van het systeem. De mogelijkheid dat een aanzienlijk aantal asielzoekers zich zonder opvang of in een overbevolkte opvangsituatie zonder privacy, of zelfs in onhygiënische of gewelddadige omstandigheden bevindt, kan niet als ongegrond worden beschouwd. Het Hof wijst erop dat asielzoekers op zich kwetsbaar zijn, maar dat kinderen een extreme kwetsbaarheid vertonen zelfs vergezeld door hun ouders en dat bijgevolg vereist is dat garanties van de Italiaanse autoriteiten worden verkregen dat onder meer opvang wordt verzekerd bij aankomst in Italië.

In casu moet worden vastgesteld dat verzoeker lijdt aan hepatitis B waarvoor hij behandeld wordt, hetgeen niet betwist wordt door de gemachtigde, en bijgevolg een bijkomende kwetsbaarheid vertoont, naast het feit asielzoeker te zijn. Zoals blijkt uit artikel 21 van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) (hierna verkort de Opvangrichtlijn) blijkt dat onder meer ernstig zieke personen tot de kwetsbare personen behoren. Bijgevolg kan het standpunt in de nota van verwerende partij niet bijgetreden worden dat noch uit de verklaringen van verzoekende partij, noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij een kwetsbaar profiel zou hebben. Verwerende partij gaat in de nota immers enkel in op de verklaringen van verzoeker in het Dublininterview van 5 april 2017, doch gaat voorbij aan het schrijven van de raadvrouw van 8 juni 2017 en aan het feit dat in die tussenperiode resultaten van de bloedafname waarover verzoeker heeft gesproken op het Dublininterview kenbaar waren en overgemaakt waren aan de gemachtigde waaruit hepatitis B is gebleken.

De gemachtigde erkent in de bestreden beslissing aangaande het arrest Tarakhel *“dat dit arrest inderdaad stelt dat een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kan betekenen. We benadrukken echter dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen, niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1984 geboren alleenstaande man. We benadrukken hierbij ook nogmaals dat betrokkene tot op heden geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen of dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen en dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest.”* En verder *“Er wordt door de betrokkene dan ook niet aannemelijk gemaakt dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen en garanties betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.”*

De gemachtigde erkent bijgevolg het principe dat een overdracht van een persoon met uitgesproken kwetsbaarheid zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kan betekenen.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker niet enkel gewag heeft gemaakt van “jeuk”, zoals verwerende partij in de nota voorhoudt, maar dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de raadvrouw van verzoeker een schriftelijke tussenkomst heeft gedaan op 8 juni 2017 waarin de gemachtigde werd gewezen op de medische gezondheidssituatie. De bestreden beslissing stelt: *“de advocate van betrokkene stelt dat betrokkene aan hepatitis B lijdt waarvoor hij tevens ook in behandeling is en er worden desbetreffend ook verscheidene medische attesten aangebracht.”* Verder in de bestreden beslissing herhaalt de gemachtigde nogmaals deze vaststellingen dat stukken werden voorgelegd aangaande de behandeling voor hepatitis B. In het administratief dossier kan de Raad inderdaad dit schrijven van 8 juni 2017 (gedeeltelijk) terug vinden waarin uitgebreid wordt ingegaan op de hepatitis B van verzoeker, met het standpunt dat die gezondheidstoestand tot gevolg heeft dat hij niet kan overgebracht worden naar Italië en waarbij verwezen wordt naar drie bijlagen die medische attesten dienaangaande zouden zijn. Echter, deze medische bijlagen werden niet gevoegd aan het administratief dossier. Bijgevolg is de Raad in de onmogelijkheid om het motief in de bestreden beslissing, m.n. *“dat er nergens melding wordt gemaakt dat betrokkene omwille van zijn gezondheidssituatie niet in staat zou zijn om te reizen”* na te gaan. Dit wordt evenwel niet betwist door de verzoeker maar hoe dan ook weze vastgesteld dat uit het arrest van het Hof van Justitie CK e.a. t. Slovenië van 16 februari 2017, waarop de gemachtigde zich ook steunt in de bestreden beslissing, blijkt dat *“het [...] aan die autoriteiten [staat] om iedere twijfel over de weerslag van de overdracht op de gezondheidstoestand van de betrokkene weg te nemen. In het bijzonder wanneer er sprake is van een ernstige psychische aandoening, mag daarbij niet worden volstaan met te kijken naar de gevolgen van het fysieke vervoer van de betrokkene van een lidstaat naar een andere”*.

Kernbetoog van verzoeker is dat de gemachtigde teveel steunt op de theoretische toegang tot de gezondheidszorg, doch dat dit in de praktijk niet het geval zou zijn, minstens dat een zorgvuldiger onderzoek had moeten gebeuren in het licht van artikel 3 van het EVRM.

In de motieven van de bestreden beslissing wordt op algemene wijze gesteld dat uit het AIDA-rapport up to date tot december 2016 duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg, zowel juridisch als in de praktijk. De pagina 79 waar de gemachtigde concreet naar verwijst, is evenwel veel genuanceerder en stelt: *“the right to medical assistance is acquired at the moment of the registration of the asylum request but very often the exercise of this fundamental right is hindered and severely delayed, depending upon the attribution of the tax code, assigned by Questuras when formalising the asylum application. This means that it reflects the delay in proceeding to “C3”, in some territories corresponding even to several months (see section on Registration). [...] During the 2016 the delay has been accentuated because of the attribution to asylum seekers of special tax codes other than the ones attributed to other people, consisting in numerical and not alphanumeric codes. Insufficient information provided for public offices and the failure to update the computer systems has effectively prevented access to this as to other fundamental rights.”* Ook al kan de gemachtigde worden gevolgd dat niet wordt gezegd dat er structurele en systematische tekortkomingen zijn, blijkt evenwel dat de toegang tot de gezondheidszorg in de praktijk maanden op zich kan laten wachten. Het feit dat de gemachtigde zich in de bestreden beslissing engageert om de verplichtingen die zijn neergelegd in artikel 32 van de Dublin III Verordening na te leven via “het common health certificate” en dus de informatie aangaande de gezondheid van verzoeker en diens bijzondere behoeften te verstrekken aan Italië, doet geen afbreuk aan de voormelde informatie uit het AIDA-rapport dat het maanden kan duren vooraleer die specifieke “tax code” wordt toegekend door de Questura alvorens men zijn recht op toegang tot de gezondheidszorg kan uitoefenen. Verzoeker kan dus gevolgd worden waar hij stelt dat een verwijzing naar artikel 32 van de Dublin III Verordening niet volstaat om te besluiten dat de medische noden zullen ten laste worden genomen en in overweging zullen genomen worden, althans wat betreft de periode volgend op de aankomst in Italië.

Bovendien en ten overvloede blijkt dat deze vaststellingen worden bevestigd in het rapport van Osar en the Danish Refugee Council van 9 februari 2017, *“Is mutual trust enough? The situation of persons with special reception needs upon return to Italy”* van voor de bestreden beslissing, waarnaar verzoeker verwijst. Ook al was de opzet van dit rapport vooral het opvolgen van de opvang voor families met kinderen die naar Italië worden overgedragen als Dublin-terugkeerders, dan nog blijkt dat verscheidene van de casussen die werden opgevolgd betrekking hadden op terugkeerders met medische problemen en dat deze terugkeerders vaak voor lange tijd - soms tot vier maanden - geen toegang hadden tot een dokter na terugkeer naar Italië. Bijgevolg kan verzoeker gevolgd worden dat de theoretische toegang tot de gezondheidszorg - vanaf de registratie van de asielaanvraag - in de praktijk vaak problematisch is in de periode volgend op de aankomst in Italië.

In de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde nog naar de beslissing van het Hof in de zaak Ali e.a. tegen Zwitserland en Italië van oktober 2016 waarin wordt bevestigd dat een overdracht naar Italië van een volwassen alleenstaande asielzoeker, mannelijk dan wel vrouwelijk, ook zij die nood hebben aan medische behandeling maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Er blijkt evenwel uit de voormelde zaak Ali e.a. dat voor het voormelde standpunt wordt verwezen naar het arrest A.S. t. Zwitserland van 30 juni 2015 en de beslissing A.M. t. Zwitserland van 3 november 2015. Lezing van het arrest A.S. en de beslissing A.M. leert echter dat het Hof zich voor diens uitermate streng standpunt inzake overdracht van psychisch ernstig zieke mensen steunde op de ondertussen achterhaalde rechtspraak zoals uiteengezet in de arresten N. t. Verenigd Koninkrijk (nr. 26.565/05) en D. t. Verenigd Koninkrijk van 2 mei 1997. Het is echter duidelijk dat het Hof deze rechtspraak in zijn arrest Paposhvili (nr. 41738/10) genomen in Grote Kamer, van 13 december 2016 niet langer aanhoudt. De gemachtigde steunt zich in de bestreden beslissing verder op het reeds voormelde arrest CK t. Slovenië van het Hof van Justitie. Hij erkent dat het niet kan uitgesloten worden dat de overdracht van een asielzoeker met een slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden en dit zelfs ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek. Hij benadrukt evenwel dat het volgens dit arrest moet gaan om een reëel risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht en dat de lidstaten moeten nagaan of de gezondheidstoestand passend en voldoende kan worden beschermd door de in Dublin III bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. De gemachtigde poneert vervolgens dat geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Italië en dat in de vorm van een "common health certificate" zal voorzien worden in de nodige voorzorgsmaatregelen. Echter, de Raad is in de onmogelijkheid, nu het administratief dossier niet volledig werd overgemaakt omdat de medische attesten gevoegd bij het schrijven van de raadvrouw van 8 juni 2017 ontbreken, na te gaan of de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze tot dit besluit is kunnen komen.

Vervolgens komt de gemachtigde in de bestreden beslissing terug op het arrest Tarakhel, en stelt dat de omstandigheden van die zaak namelijk een gezin met zeer jonge kinderen, niet hetzelfde is als de zaak van betrokkene "een in 1984 alleenstaande man". De gemachtigde herhaalt verder dat *in casu* niet is aangetoond dat verzoeker in de onmogelijkheid verkeert te reizen, of dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen en dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De Raad herhaalt echter dat een ernstige medische aandoening ook een vorm van extra kwetsbaarheid is, zoals blijkt uit artikel 21 van de Opvangrichtlijn, dat het niet kunnen reizen op zich geen vereiste is volgens het Hof van Justitie opdat een overdracht strijdig kan zijn met artikel 4 van het Handvest en dat de gemachtigde zoals verzoeker terecht aanvoert teveel steunt op de theoretische toegang tot de gezondheidszorg van asielzoekers, doch dat dit in de praktijk in de periode na de aankomst in Italië volgens het AIDA-rapport vaak niet het geval is. De Raad volgt het standpunt van de verwerende partij in de nota dan ook *in casu* niet dat een afdoende grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot blootstelling aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië blijkt, wat betreft diens gezondheidssituatie. Bovendien heeft de gemachtigde een partieel administratief dossier bezorgd, zodat de Raad in de onmogelijkheid is bepaalde stellingen in de bestreden beslissing op hun redelijkheid te toetsen.

De Raad volgt om de voormelde redenen verzoeker dat een zorgvuldiger onderzoek had moeten gebeuren in het licht van artikel 3 van het EVRM dat een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek vereist van de elementen waarvan men kennis had of zou moeten hebben. De motieven van de bestreden beslissing zijn niet afdoende.

Een schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 in het licht van artikel 3 van het EVRM wordt aangenomen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering

tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 juli 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

de heer M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES